

За істину, добро і мудрість

Наша газета

*Щомісячна газета Кременчуцького педагогічного училища ім. А.С.Макаренка * Січень - 2014*

Зима славиться не лише снігами, а ще й святами з піснями!

Щедра зима вкриває землю снігами, хизується морозами та веселить своїми святами, котрі споконвіку не можуть існувати без народної пісні.

Найжаданішим грудневим святом вважається день Миколая Чудотворця. Святий Миколай народився 280 року в місті Патері в Малій Азії. Він завжди був покровителем і заступником усіх дітей. І в ніч з 18 на 19 грудня Миколай кладе подарунки слухняним дітям під подушку.

Досить цікавою є зустріч нового року, що супроводжувалась зимовими календарними піснями, іграми. Свято народження Сонця християнська релігія поєднала з народженням Ісуса Христа, зберігши колядки та щедрівки.

Найстаріші колядки позначені доісторичним, міфологічним світоглядом, первісними космологічними уявленнями, язичницькими віруваннями. Є пісні, на яких певною мірою позначилися історичні події й суспільні відносини періоду боротьби українського народу проти татаро-турецьких нападів і польсько-шляхетського поневолення.

Свято Сонця — Коляда - відзначалося протягом перших двох тижнів січня. До Різдва годилося закінчити всі господарські справи — удосталь наготувати харчів для тварин, забезпечитися паливом на святкові дні, на-

товкти ячменю чи пшениці для куті та зготувати дванадцять (дев'ять) пісних страв.

Колядки виконувалися під час Різдва.

Молоді люди, переважно хлопці, збиралися групою, вибирали ватага — «березу», запрошували музик і обходили всі хати села з піснями-величанням господарів, за що одержували подарунки.

Щедрівки співали перед Новим роком дівчата й діти під вікнами односельців.

Основний зміст зимових обрядових пісень полягає в пророкуванні хорошого майбутнього врожаю. Тематично колядки розрізня-

ються залежно від того, кому вони адресуються: є величання господареві, парубкові, господині, дівчині.

Традиції нашого народу вшановувалися з давніх-давен. Ми повинні переймати їх, використовувати в повсякденному житті. Тож, пам'ятайте: зима славиться не лише снігами, а ще й святами з піснями!

**В.Т. Худенко,
викладач дисциплін
музичного мистецтва**

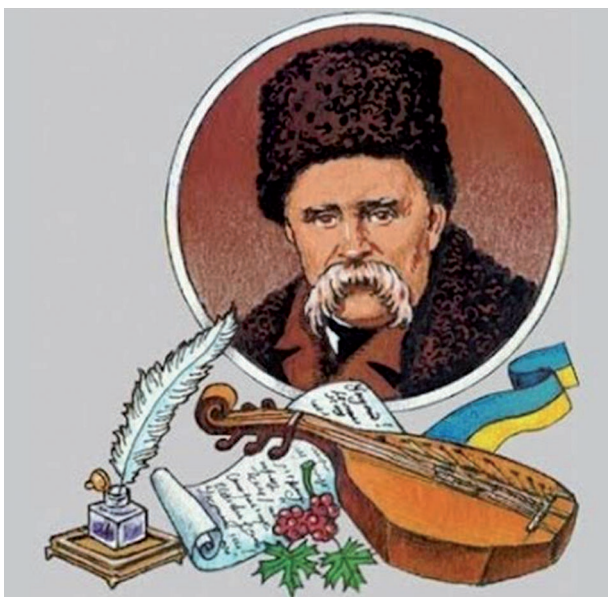
Син народу

ПІСНЯ ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ

Знедоленому, віками бездержавному великому народові українському потрібен був великий муж, щоб один сказав за всіх – за тих, кого любив, через кого плакав і за кого страждав, за тих, хто вперто боровся. Потрібен був речник, Боян, пророк, патріарх, подвижник. Потрібен був національний геній. Саме ним і став Тарас Шевченко.

Народні думи він утілював у співучі вірші, і їх народ перетворював на пісні. «Кобзар» Шевченка став своєрідним пісенником нашого народу, джерелом численних музичних творів. До його натхненних поезій komponував музику той трудящий люд, від імені якого промовляв поет-борець, найгеніальніший композитор – народ, а слідом за ним і композитори-професіонали. Серед них найважливіше місце належить основоположникові української класичної музики – М.В.Лисенкові, який написав на слова Шевченка близько 100 музичних творів і видав їх окремою книгою – «Музика до «Кобзаря».

Пісенна природа поезії Тараса Шевченка завжди приваблювала музикантів різних епох. До його поезії зверталися М. Лисенко, К.Стеценко, Я. Степовий, С. Людкевич, Л. Ревуцький, Л.

Косенко, П. Чайковський, Г. Майборода та багато інших композиторів.

Пізньої осені 1845 року Тарас Шевченко повертався з Андрушів у В'юнище, що на Переяславщині. У цих селах він, за завданням Київської археографічної комісії, змальовував пам'ятники старовини. У дорозі поет застудився. Лікар Андрій Козачковський, приятель Тараса Григоровича, дізнався про це і забрав поета до себе в Переяслав. У Шевченка виявилось запалення легенів – тяжка недуга, яку тоді нечасто виліковували.

Важко було на душі поета. Думав, що доведеться розпрощатися зі світом, а ще стільки хотілося зробити для милої України. І тоді народилося останнє звернення до українців із закликком порвати кайдани, щоб побудувати велику, вільну, нову сім'ю, де б його, поета, згадали незлим тихим словом.

Наприкінці 60-х рр. XIX ст. народилася мелодія до шевченківського «Заповіту» - музика, яка вражає своєю величністю, у якій яскраво відчувається подих української народної пісні. Композитору Г.П. Гладкому пощастило створити мелодію, яка органічно поєднується з невмирущими рядками Шевченкової вірша. Пісня вражає силою народного гніву, закликком до боротьби за волю, за народне

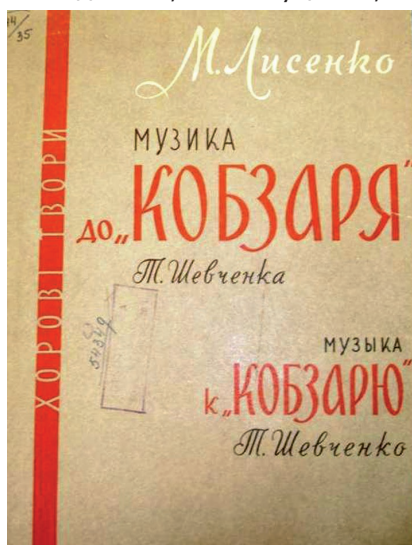
щастя і переростає у величний пам'ятник Великому Кобзареві.

Однією з найулюбленіших пісень українського народу на слова Т. Шевченка є, безперечно, «Реве та стогне Дніпр широкий». Текстом для цієї пісні стали фрагменти відомої балади Т.Г. Шевченка «Причина». Музику до неї написав молодий і скромний учитель Данило Якович Крижанівський і присвятив її відомому драматургові, засновникові українського театру Маркові Лукичу Кропивницькому. Декілька разів видання пісні негайно конфіскувалося поліцією, але митець винайшов спосіб познайомити громадськість і популяризувати твір, заспівавши пісню на одній із вистав.

Поліцейський-наглядач, який був присутній на цій виставі, розгубився. Він вирішив, що натхненне виконання пісні може перерости на політичну демонстрацію. Адже, стоячи, співають або слухають лише царський гімн «Боже, царя храни», а тут публіка так само слухає якусь невідому пісню про широкий Дніпро. Служивий геть перелякався, викликав на допомогу поліцію, мовляв, у театрі – революція!

Після цього випадку цензура заборонила друкувати афіші трупи Кропивницького, а власникам театрів не дозволялося надавати українським артистам приміщення в оренду. Так відбулося перше прилюдне виконання пісні «Реве та стогне Дніпр широкий». Оскільки популяризація пісні почалася з театральної сцени, без належної реклами і без зазначення її автора, ім'я його залишилося народу невідомим. Пісню почали вважати народним твором. І хоч багато чудових творів написано на вірші й поеми Шевченка, є ще немало прекрасних рядків, які чекають свого композитора, бо скарбниця поета – невичерпна!

Л. М. Перетяцько,
викладач музичних дисциплін

НЕ СВЯТІ ГОРШКИ ЛІПЛЯТЬ

Ми вирішили спитати дівчат з оркестру: «Чому вам подобається займатися цим? Ви мріяли стати музикантом чи, може, грати на духовому інструменті?»

Майже всі дівчата одногослобно відповідають: «Якби мені хтось колись сказав, що я буду просто обожнювати духову музику чи сама грати в духовому оркестрі, я, без сумніву, розсміялась би цій людині в обличчя».

– Чому саме духова музика, адже сучасна молодь надає перевагу поп-музиці, а не духовим оркестрам?

– Колись я дійсно дивувалась, як можна любити таку музику.

– А що змінилося зараз?

– Змінилася я сама і змінилися мої погляди. З'явилося почуття любові до духової музики. Магія звуку духового інструмента так захоплює й полонить, що кинути цю справу вже не може. Особливо коли цей звук створила я сама, доклавши багато зусиль, терпіння і частинку своєї душі. Бо ж даремно спільнокореневим словом «духовий» є слово «дух», «душа».

– Вас же ніхто силоміць не привидив. А як ви сюди потрапили?

– Цікаво було подивитися на дівчат, які грали в оркестрі. Я думала, може, вони не такі, як усі інші? І ще хотіла переконатись у словах керівника, який запевняв нас, що за рік ми теж будемо грати в оркестрі, навіть якщо не мали музичної освіти. Мені здавалось, що це неможливо здійснити.

– А тепер що ви можете сказати про дівчат?

– Я хочу сказати, що дівчата такі ж, як усі, просто дуже захоплені своєю справою, аж до фанатизму. Та й, взагалі, «не святі горшки ліплять», тільки постійна щоденна робота і любов до музики допомагають досягти таких результатів. А наш керівник не просто викладач від Бога - він чарівник. Адже йому вдалося не лише навчити нас грати, а й закохати в духову музику на все життя. Це наче хвороба або вірус, що потрапив у нашу кров і назавжди змінив ставлення до музики. Кожна з нас приходиться в

оркестр не тільки для того, щоб пограти. Ми як сім'я, як одна велика родина, у нас є свої батьки - Віктор Федорович і Наталя Миколаївна.

– Ви так легко говорите про оркестр і про насолоду від гри на інструменті. Так невже це так легко, як ви нам розповідаєте?

– Ні, звичайно, це і непросто, і нелегко. Ми маємо щодня займатися декілька годин для підтримки свого лабільного апарату у формі. Це так само, як у спортсменів: не допрацював сьогодні, завтра повинен попрацювати вдвічі або й утричі більше. Іноді все вдається легко, а буває, працюєш день, два, тиждень - і нічого не виходить, і тут не до сліз та нервів. Та коли нарешті досягаєш мети, відчуваєш неймовірне щастя й задоволення від зробленого.

– Ваш колектив виїздив за кордон: Італія, Росія, Білорусія. Може, саме це і приваблює вас займатися в оркестрі?

– Звичайно, поїздки до різних міст і за кордон викликають в нас бажання ще більше працювати, ставити перед собою нові цілі й вершини. Та подорожі - це лише результат нашої роботи щодня. І коли ми збираємося на такі виступи, то завдань у нас не меншає, а, навпаки, збільшується, навіть у вихідні дні й канікули. І не має значення, на якій сцені проходять наші виступи: у Мор-

шині, в селі Оболюнь чи в Італії, Росії або Білорусії. На нас лежить велика відповідальність, бо оркестр є обличчям нашої держави за кордоном і рідного училища в Україні. Тому, коли ми з'являємося на сцені й нас оголошують як дівочий оркестр з педагогічного училища імені А.С. Макаренка, серця наші переповнені гордістю й радістю, що й у цьому куточку нашої держави знатимуть нас, а значить, і наше училище.

Так чому ж ці звичайні, на перший погляд, дівчата так сумлінно щодня займаються в оркестрі, незважаючи на свій час? Адже треба встати рано, щоб бути в училищі о сьомій тридцять, а після уроків займатися допізна їх змушує любов до музики, бо «не святі горшки ліплять», а звичайні дівчата, наші з вами однокурсниці, подруги й колеги. Отже, підтримаймо їх та побажаймо сил, терпіння для нових досягнень!

**Учитель наче диригент,
Його оркестр — маленькі діти.
Урок — це чарівний момент,
Де можна щиро порадіти.
Бо діти, ніби мудреці,
Працюють і відповідають
У радісні хвилини ці,
Що так частенько випадають.
Учитель! Твій оркестр звучить!
І буде жити, поки й віку.
Яке це щастя — просто жити...
Тож хай оркестр
звучить без ліку!**

**Учасники духового оркестру
«Роксолана»**

Благодійність

Ярмарок бажань

Традиційно щороку, на початку грудня, усе педагогічне училище перебуває в святковому очікуванні найвеселішої, найцікавішої, найяскравішої події року. Ні, справа не в різдвяних святах і навіть не в сесії. Усі чекають на день народження училища! Крім того, саме тоді, зазвичай, відбувається ще один, не менш очікуваний, захід. Саме про ярмарок ми, кореспонденти Ольга Омельченко та Дар'я Чайдак, хочемо вам розповісти.

Ярмарок не залишає байдужим нікого. Усі групи старанно готуються до нього: вигадують, у кого будуть перевдягатися, що будуть готувати, які послуги пропонуватимуть. Завітавши в училище в переддень свята, ви неодмінно по-

мітите стурбовані обличчя найактивніших учасників ярмарку. Аякже! Усе треба підготувати, принести, розставити та ще й нічого не забути. Та всі проблеми зникають, як тільки нарешті настає цей день.

Ярмарок... Споконвічні українські ярмарки відрізнялися своєю багатоколірністю, розмаїттям товарів та, звичайно, великою кількістю людей. Усе це є й у педагогічному училищі. Уже на першому поверсі нового корпусу навіть звичайний зайшлий гість зрозуміє: «Щось грандіозне відбувається!» І матиме рацію, адже свою роботу по всьому училищу розпочинають:

весільні агентства, художники, бодіартери, музиканти, перукарі, майстри манікюру, різноманітні буфети та кафе, ворожки, аніматори в непередбачуваних костюмах, безпрограшні

лотерейні точки, лавки талановитих майстрів, кіоски з солодкими напоями, цукерки та багато інших послуг. Перехід від старого до нового корпусу перетворюється на гарячу точку училища. Тут можна побачити натовпи виклада-

Благодійність

чів, студентів та ліцеїстів, які купують, питають, цікавляться, розмовляють, співають, закликають, пропонують, консультують, розважають, фотографуються... Цього року ярмарок пройшов ще більш масштабно. Про це свідчать емоції опитаних нами учасників. Павло Хмелевський з Л-21 зупинився поговорити лиш на хвилинку, бо саме активно допомагав заходу, переносючи потрібний інвентар. «Тут усі отримують задоволення від того, що роблять. Кожен розуміє, що працює на благо групи», - зауважив Павло.

З ентузіазмом підтримують ярмарок і студенти четвертого курсу. Так, студентка групи У-41 Інна Шабан із захопленням розповідає про свої враження від свята: «Тут дуже дружня атмосфера. Усі посміхаються, разом співають пісень, голосно розмовляють. Мені подобається, що на

ярмарку є вчителі, і адміністрація, і студенти з ліцеїстами. Це зближує нас, перетворюючи на одну велику родину».

Горять очі й у ліцеїста з групи Л-9В Ігоря Дебелого. Він наклеює собі на груди щойно куплену в групі У-32 патріотичну наліпку й залюбки ділиться з нами враженнями: «Це мій перший рік тут, і не звик до таких масштабних свят. Я вражений організацією та готовністю студентів і ліцеїстів працювати для загальної справи».

Отже, можемо зробити висновки, що ярмарок - подія значима, і це свято добрих традицій залишилося з нами назавжди. І як же закінчити цю статтю, не сказавши головного: найбільшу суму грошей - 1150 гривень - збрала своєю

активною та спритною діяльністю У-44, влаштувавши серед нашого ярмарку справжній аукціон! Ми щиро вітаємо переможців! Усім іншим групам, які також боролися за перемогу, ми бажаємо творчості, терпіння та креативних ідей уже наступного року! Можливо, про родзинку ярмарку -2014 треба думати вже сьогодні!

**Ольга
Омельченко,
Дар'я Чайдак**

Про смаки не сперечаються

МУЗИКА ЛЕГКА... МУЗИКА СЕРЬОЗНА...

Музика є одним із найпопулярніших видів мистецтва в сучасному світі. Вона супроводжує нас увесь час і в різні моменти життя. Дуже часто в розмовах між собою ми використовуємо слова «серйозна» та «легка» музика. Та чи замислювалися ви над тим, що вони означають? Насправді, це нелегке питання.

Яку ж музику вважати легкою, а яку - серйозною? Легка музика – це музика, яка доступна сприйманню. Насамперед, це музика для відпочинку, покликана розважити людину. Ми чуємо таку музику по дорозі на роботу чи додому, з радіоприймачів та по телебаченню, на дискотеці чи у вузькому колі друзів. Жартівлива чи лірична, весела, потішна чи зовсім спокійна, допомагає людині розслабитись, відволіктися, розважитись. Одним словом – музика, для відпочинку. Зрозуміла, проста музика не викликає глибоких роздумів та хвилювань і не обтягує своїм змістом, тоді як серйозні твори зрозумілі не всім.

Є легке і в класиці. Це те, що просте, компактне та водночас яскраве, веселе або грайливе. Така музика запам'ятовується навіть тим, хто не є її шанувальниками. Іноді в легких за змістом розважаль-

них піснях ми знаходимо нотки патріотизму, відображення суворої дійсності та героїчного минулого.

Серйозна музика викликає більш глибокі почуття, емоції та переживання, деяка – патріотичні настрої, спонукає

задуматися над вічним. Вона більш багата, виразна, сильна.

Опери, симфонії, романси, камерні твори... Серйозна музика – це безсмертна класика, яка поза конкуренцією. Музика, яка витримала випробовування часом і завжди мала і має своїх прихильників. Це музика поза часом. Саме вона поповнює скарбницю світового мистецтва.

Не всі люди сприймають і розуміють серйозну музику. Не всі здатні відчутти її силу і глибину, потужність, (іноді виклик), і її мудрість.

Чому віддати перевагу, що слухати та яка музика краща? Важливо, на мій погляд, щоб

легка музика, яку іноді можна назвати ще й масовою, не витісняла музику серйозну. Щоб мистецтво серйозне не перетворювалось на елітарне, а легка музика не спрощувалася й не претендувала на монополію.

У кожен свій витвір художник (майстер) вкладає свій труд, талант і частину душі. Тож так само важливо поважати кожен жанр, розуміючи те, що без легкого і зрозумілого, веселого та безпосереднього не існувало б серйозного та високого.

Звісно, про смаки не сперечаються. А світ музики настільки багатогранний, що кожен може знайти і слухати те, що йому більше до душі.

Хіба сучасна людина, яка вважає себе культурною, всебічно розвинутою (освіченою), не повинна прагнути гармонії та рівноваги, а не тільки бездумно «вживати» те, що «лежить на поверхні». Віддаючи перевагу лише одному музичному жанру, не спробувавши хоча б почути і зрозуміти щось інше, ми збіднюємо свій внутрішній світ. Ми позбавляємо себе нових емоцій і переживань, не намагаючися пізнати красу, розмаїття й силу творінь людства.

Натхнення й насолоди вам!
Л. Д. Бойченко, викладач

«Наша дума, наша пісня не вмре, не загине...»

21 жовтня в нашому училищі відбувся захід «Наша дума, наша пісня не вмре, не загине...», присвячений творчості Т. Г. Шевченка. Худенко Вікторія Тарасівна та Перетятко Людмила Миколаївна готували цей захід.

Педагоги дошкільного відділу разом зі своїми студентами вибрали кращі пісні Кобзаря й виконали їх для аудиторії. Тво-

ри супроводилися цікавою презентацією, а самі мали форму театралізації, що нагадувала українську виставу. Усі були вбрані у традиційний український одяг – це допомогло ще краще відчутти справжню суть шевченківських віршів.

Т. Шевченко – один із найвидатніших з-поміж нас, гідний звання Українець, тому про це треба згадувати не тільки в

день його народження, а навіть прочитати його вірш – це вже стане проявом любові до країни та славетної давнини.

Дякуємо за невелику згадку, як ось проведений захід, нашим педагогам, бо вони, як корінь нашої культури, є зберігачами скарбу минулого.

**Вікторія Свистун,
Юлія Кривенко, В-31**

Музика в нашому серці

Кожна людина у своєму житті вибирає для себе те, що робить її щасливою, надає їй впевненості у діях та пробуджує нові сили. Для багатьох – це музика.

У школі з музичним мистецтвом діти знайомляться з 1-го класу. Уроки музики дуже відрізняються від інших загальноосвітніх предметів. Кожен урок чимось особливий, позаяк музика – двері в дивовижний світ мистецтва, де всі слова замінюються чарівною мелодією, яка обов'язково проникає до твого серця.

Діти просто обожають уроки музики, адже можуть на них спочити як розумово, так і фізично. Але, щоб урок був продуктивним та вдалим, до нього треба ретельно підготуватися: Але без консультації та допомо-

ги методиста ніколи не досягти очікуваного результату. Із цим У-44 дуже пощастило, адже методистом під час пробних уроків музики була Бойченко Людмила Дмитрівна. Вона не просто досвідчений методист, керівник хорового класу, чудовий педагог, а й щирий порадник: наставляла, допомагала дібрати музичний супровід та літературу, а ще надавала таку необхідну моральну підтримку перед початком уроку, так що просто гріх нашій групі було погано підготуватися.

Це зараз легко та приємно про це згадувати, а от тоді, коли в розкладі бачили уроки музики, то дещо лякалися від невідомості. Пригадую, що спочатку мені було боязко проводити урок музики, адже музичну школу я не

закінчувала, та і цей урок дещо відрізняється структурою та методикою проведення. Перед уроком мені було кепсько. Але ось пролунав дзвінок, до класу входять гомінливі діти... Один момент – і настає тиша, а на тебе з надією дивляться тридцять пар очей. І тут ти розумієш, що схибити чи відступити ніяк не можна. Тому з посмішкою та впевненістю починаєш урок, забуваєш про існування конспекту й отримуєш справжню насолоду, розумієш, що це твоє, що переживання того варті.

Урок закінчився. І я радію, що правильно обрала педагогічний фах. Адже вчитель – це найпрекрасніша професія під сонцем.

**Аліна Іващенко,
Вікторія Сліпченко, У-44**

Мій рідний дитячий садок

У 2008 році я, така схвильована та в очікуванні чогось нового, вперше переступила поріг Кременчуцького педагогічного училища імені А. С. Макаренка. Уперше для мене тут пролунав дзвінок, уперше нас завела до аудиторії наш класний керівник Грисенко Любов Петрівна. Усе здавалося таким чужим та невідомим. Переді мною постало питання про вибір додаткової кваліфікації, і я, не вагаючись, обрала організатора музичної діяльності в дитячому садку. Студенткою я з захопленням вивчала методики проведення музичних занять, а саме: співу, танцю, музично-ритмічних рухів, слухання та театралізованого видовища. Я й досі згадую, з якою щирістю та любов'ю вчила мене проводити заняття, грати марші та етюди Перетятко Людмила Миколаївна. Вона допомагала мені скласти конспекти, добирати дидактичні ігри та матеріали, виготовляти атрибути.

Коли я ще була дитиною, мені дуже хотілося грати на фортепіано. Спостерігаючи за музичним керівником Оленою В'ячеславівною в музичному залі, я мріяла так, як і вона, проводити заняття, займатися з дітьми, учити їх співати та танцювати. Одного разу, коли батьки забирали мене з дитячого садка, я сказала: «Я хочу бути, як Олена В'ячеславівна».

Під час навчання в училищі я проходила педагогічну практику в ДНЗ, де музичним керівником працює моя улюблена Олена В'ячеславівна. Вона і стала моїм наставником. І коли виникали труднощі, допомагала мені, підказувала, як правильно виконувати роботи.

Моє серце тріпотіло від хвилювання, коли я вперше переступила поріг дошкільного навчального закладу №2 «Буратіно» і стала працювати му-

зичним керівником. Колегою по роботі тепер є моя дитяча мрія – Журавльова Олена В'ячеславівна.

І ось почалися трудові будні. Робота музичного керівника творча і потребує бути обізнаним із усіма музичними новинками. Під час проведення занять, свят та розваг намагаюся дотримуватися методики, але вношу свої корективи, для більшої зацікавленості дітей. Використовую сучасні таночки та пісні, для того щоб розвинути в дітях творчість, самостійність та ініціативність. Працюючи лише другий рік, я зрозуміла, що саме така професія допоможе мені самореалізуватися та самовдосконалитися. Тим і щаслива.

**Олена Патинко,
випускниця 2011 року
відділення дошкільної освіти**

Готуємося стати фахівцями

Спогади про літню практику

Жозеф Жубер говорив: «Дітям потрібні не повчання, а приклади». Для дітей дошкільного віку таким прикладом є вихователь.

Він садівник, який сіє зернячко добра в маленьких серцях...

Цей навчальний рік для нас вирішальний – випускний курс, екзамену, диплом... Більше в нас не буде допомоги з боку викладачів, класного керівника, методистів. Кожен із нас працевлаштується в дитячий садочок і почне власну педагогічну діяльність. Саме для того, щоб підготуватися до зустрічі з «власними» дітьми, ми проходили літню практику.

На початку практики виникли незначні труднощі, пов'язані зі зведенням різновікових груп: незнайомі діти, нові методи і прийоми керівництва на-

вчально-виховним процесом, інший режим дня і т.ін.

Проте ми швидко знайшли індивідуальний підхід до кожної дитини, використали чимало найрізноманітніших методик, широко впроваджували нетрадиційні техніки та ТЗН. Дітей захоплювала щоденна різноманітність ігор, занять та розваг, щоразу ми вигадували неочі-

куваний сюрпризний момент або цікавий прийом.

Головне, що ми зрозуміли з літньої практики, що завжди потрібно співпрацювати з дітьми: враховувати їхній настрій, бажання, іноді відступати від конспекту, щоб отримувати взаємне задоволення від спілкування з дітьми, поконтактувати. У жодному разі не слід використовувати авторитарний стиль спілкування: вихователь повинен бути для дитини другом, дитина повинна вам вірити, бути щирою з вами. Тоді у вас не виникатимуть непорозуміння, діти слухатимуть вас, виконуватимуть ваші настанови й розумітимуть їхню суть.

Вихователі можливо все, бо це не професія, а покликання!

Анастасія Сандіна, В-61

ЗНО-2014 – стартувало

Щорічне проведення зовнішнього незалежного оцінювання навчальних досягнень випускників системи загальної середньої освіти (загальноосвітньої школи I-III ступенів, вищого навчального закладу I-II ст.) стартувало 3 січня 2014 року. Розпочалася робота по організованому проведенню ЗНО-2014 з реєстрації на основну сесію. З метою надання допомоги учням ліцею та студентам училища створено на базі нашого училища пункт реєстрації, який працює з 12 до 17 год. щоденно, крім суботи та неділі. Він розміщений на I поверсі нижнього корпусу. «Порядок проведення ЗНО в 2014 році», затверджений наказом Міністерства освіти і науки України 08 листопада 2013 року № 1573, є головним нормативним документом, що визначає основні засади зовнішнього незалежного оцінювання навчальних досягнень. Реєстрація осіб триватиме до 5 березня поточного року. Кожний учасник ЗНО має право обирати не більше 4 предметів на власний розсуд та враховуючи правила прийому ВНЗ, до якого буде подавати документи на зарахування. У заяві-реєстраційній

картці особа повинна вказати місце проживання де вона буде проходити ЗНО-2014. Наприклад, зараз випускник навчається в Кременчуці в ліцеї, а постійно проживає в м. Лубнах, то і адресу необхідно вказувати ту, де буде перебувати особа в червні місяці. У 2014 році встановлено наступні терміни та визначено предмети для тестування:

1. **Іноземні мови (англійська, німецька, французька, іспанська) - 03.06.2014**
2. **Українська мова і література - 05.06./06.06.2014**
3. **Російська мова - 10.06.2014**
4. **Математика - 12.06.2014**
5. **Географія - 14.06.2014**
6. **Біологія - 16.06.2014**
7. **Фізика - 18.06.2014**
8. **Історія України - 20.06.2014**
9. **Хімія - 23.06.2014**
10. **Всесвітня історія - 25.06.2014**
11. **Світова література - 27.06.2014**

Л.Ю. Штефан,
відповідальна пункту тестування КПУ

«Наша газета»

Щомісячна газета Кременчуцького педагогічного училища ім. А.С. Макаренка

Редактор: Кривченко О.І.

Літературний редактор: Савченко Т.О.

Комп'ютерна верстка: Яременко Р.С.

Відповідальність за зміст публікацій несуть їх автори.

Редакція не завжди поділяє точку зору автора.

Редакція залишає за собою право виправляти матеріал із збереженням змісту.

Віддруковано у ТОВ «Кременчуцька міська друкарня» (вул. Перемоги, 34), тир. 250 прим., зам № 116.

Адреса училища: 39623, м.Кременчук, вул. Л.Чайкіної, 33.

Тел.: (05366) 5-33-01